

Алина Рейес

Месарят

Острието потъна леко в мускула, без усилия го обходи от край до край. Жестът беше съвършено овладян. Резенът падна, отпусна се меко върху дървника.

Черното месо лъсна, раздвижено от докосванията на ножа. Месарят положи лявата си ръка върху широкото парче, а с дясната отново сръза надълбоко. Усетих под собствената си длан студената еластична маса. Видях как ножът навлиза в крехката мъртва плът, как я разтваря, подобна на сияеща рана. Стоманата се стрелна по тъмния силует, острието и срезът блеснаха.

Месарят вдигна поотделно резените и ги нахвърли един до друг на дървника. Те плясваха глухо, с нещо като целувка по дървото.

С връхчето на ножа той дообряза котлетите, запращайки жълтите късчета тлъстина към плочките на стената. От топа, окачен горе на един ченгел, откъсна лист намаслена хартия, постави в средата му първия резен, пусна отгоре другите. И отново целувка, този път по-мляскаща.

После се извърна към мен с тежкия пакет върху изпънатата длан и го хвърли на везните.

Блудкавият дъх на суровото месо ме блъсна в главата. Отблизо погледнато, окъпано в нахлуващата през дългата витрина светлина на лятното утро, то беше яркочервено, красиво до потрес. Кой казва, че плътта е унила? Плътта не е унила, тя е злокобна. Тя се таи в левия ъгъл на душата и ни сграбчва в най-черните часове, отнася ни над гъсти морета, дави ни и ни спасява; плътта е наглият водач, мрачната наситена светлина, магнитният кладенец, към който в спирала е устремен главоломно засмуканият ни живот.

Месото на говедото пред мен беше същото като на преживящото в ливадата животно, само дето го бе напуснала кръвта, реката, превозваща, отнасяща с такава скорост живота, от която тук оставаха няколко капчици – бисери върху бялата хартия.

И месарят, който по цял ден ми говореше за секс, беше направен от същата плът, но топла, ту корава, ту отпусната, и месарят си имаше отбрани и не толкова добри парчета – желясци, жадни да изпепелят живота си, да се превърнат в месо. От същата плът бях и аз и чувствах как от думите на месаря между краката ми пламва огън.

В отвъдния край на тезгяха, по цялата му дължина, имаше процеп с напъхан в него набор ножове за рязане, разсичане и кълцане. Преди да втъкне някой в месото, месарят точеше острието по бруса от едната и от другата страна, напред-назад по желязното точило. Пронизителното стържене оголваше сетивата ми чак до корена на зъбите.

Във витрината висяха розовите разчекнати зайци с разтворени пред едрите дробове търбуси – екхибиционисти, разпнати мъченици, принесени в жертва пред неуголимата стръв на домакините. Кокошките бяха окачени за вратовете, за мършавите и жълти източени вратове, прободени от ченгелите, които държаха малките им глави извърнати към небето, и дундестите им пилешки тела висяха окаяно с една-единствена приумица – трътката, бодната над ануса като изкуствен нос върху лицето на клоун.

Изложени като скъпоценности във витрината, различните парчета свинско, телешко, говеждо, агнешко палеха лакомията на клиентите. Преливайки от бледорозово до тъмночервено, месата ловяха светлината като живи бижута. Съперничеше им карангията, величавата карангия, най-скритата и достоверна, най-съкровено означаващата част на мъртвото животно: тъмните кървави дробове, изтъкани от мекота, огромните, непристойно грапави езици, беззникавите загадъчни мозъци, увитите в своята заобленост бъбреци, пронизаните от артерии сърца, както и останалото, потулено в хладилника – грозните сиви и гъбести бели дробове за котките на бабичките; телешките момици, рядка стока, пазена за най-желаните клиентки, и онези овнешки мъди, отделно носени от кланицата и предавани завити, при пълна тайна, на един набит господин.

Тази редовна и необичайна поръчка се изпълняваше от стопанина и месаря мълчаливо, макар че иначе винаги бяха готови да изтърсят някоя мърсотия.

Всъщност аз знаех: и двамата си въобразяваха, че, нагъвайки всяка седмица мъди от коч, клиентът добива и поддържа страхотна еротична мощ. Въпреки предполагагите достойнства на обрета, те самите никога не бяха опитвали. Тази част от мъжката анатомия, често величана със закачки и подмятания, въпреки всичко налагаше почит. И се знаеше, че някои граници не бива да се престъпват, защото отвъд тях започва светотатството.

Овнешките мъди непрестанно будеха и моето въображение. Така и не ги бях виждала, дори не се осмелявах да помоля. Но розовият издут пакет и господинът, който го поемаше, след като бе минал като всички през касата (момичите вървяха за луди пари), развинтваша фантазията ми. Какви ли бяха на вкус и докосване тези плътски мощи? Как ли си ги приготвяше? И най-вече как действаха? Усещах, че и аз започвам да им приписвам изключителни свойства и час по час се сещах за тях...

Той се усмихна и вторачи очи в моите. Този поглед беше сигналът. Той проникваше далеч навътре през зениците, пробждаше цялото тяло,

засядаше в корема ми. Сега ще заговори.

– Как е моята хубавица тази сутрин?

Лигата на паяк, тъчащ мрежата си.

– Добре ли спа хубавицата ми? Не ѝ ли се стори дълга нощта? Нищо ли не ѝ липсваше?

Почваше се. Отвратително беше. И все пак толкова сладко.

– Нямахте ли някой с теб, да се погрижи за малката ти сливка? Ти си падаш по тия работи, нали? По очичките ти личи. А аз се скапах от самотия, не можах да мигна и, честно, все за теб си мислех...

Месарят – гол, тръскащ члена си с ръка... Усетих се изведнъж цялата лепкава.

– Така ми се искаше да си при мен... Но ти скоро ще дойдеш, хубавице... Ще видиш как ще се погрижи батко за теб... Да знаеш само как пипам... А езикът ми колко е дълъг, ще видиш. Ще ти излижа гевречето, както не си и сънувала. Усещаш ли? Подушваш ли? Обичаш ли мириса на мъжете, преди да ги изсмучеш?

От устата му излизаше по-скоро свистене, отколкото говор. Думите се блъскаха във врата ми, прокапваха по гърба, по гърдите, по корема, по бедрата ми. Той ме впримчваше с малките си сини очи, със сладострастната си усмивка.

По това време стопанинът и месарката донареждаха сергията на пазара и даваха последните заръки на продавачите, сега рядко влизаха клиенти. Както всеки път, щом останехме сами с месаря, започваше играта, нашата игра, скъпоценната ни находка, за да заличим света.

Месарят стоеше облакътен на касата, почти залепен за мен. Аз не помръдвах, седях изпъната на високото столче. Само слушах.

И знаех, че колкото и да се старая, той долавя желанието, посаждано от думите му, че си дава сметка как ме оплита с умилкването си.

– Бас държа, че вече си пуснала мъзга в гащичките. Услажда ти се да ме слушаш, нали? Готова си да се подмокриш само от думите... Ще ти се да не спирам, през цялото време да говоря... А ако те докосна, ще видиш, че е същото като с думи... Навсякъде, лекичко с езика... Ще те нося на ръце, ще правя каквото си искам с теб, ти ще си ми кукличката, малката ми женичка... И ще искам никога да не свършва...

Месарят беше едър и дебел, с много бяла кожа. Нанизваше думите една след друга и леко се задъхваше, гласът му прегракваше, снижаваше се до шепот. Лицето му се покриваше с розови петна, устните влажно блестяха, синьото на очите изсветляваше, превръщаше се в бляскаво бледо петно.

В полуунеса си се питах дали няма да бликне и да ме повлече със себе си, няма ли двамата да изпуснем възбудата си да изтече с този поток от думи; и светът беше бял като престилката му, като витрината и като млякото на мъжете и на кравите, като дебелия корем на месаря, под който се криеше онова, което го караше да говори и да говори, щом останехме сами и млади, и сгорещени: остров сред студеното месо.

– А най-обичам да ям вафличките на женички като теб. Нали няма да се дърпаш, ще ме оставиш да те опаса? Внимателно ще разтворя ония хубави розови устни, първо големите, после малките и лекичко ще те бодна с връхчето на езика, след това с целия език, ще те оближа от дупенцето до клитора, о, сладката пъпчица, ще те изсмуча, миличката ми, ще се мяташ и ще пътуваш и ще плискаш в устата ми защото така ти се иска нали и задничето ти ще изям, и гърдите, и раменете, и ръцете, и пъпа, и ямичката на гърба, бедрата, краката, коленете, пръстите на краката ще те туря да седнеш на носа ми и ще се пхна в цепката с онова мое огромно парче в устенцето и ще ме оставиш да изтека в гърлото ти върху корема или върху очите ако искаш толкова са дълги нощите; и отпред и отзад ще те боцкам с игленичето сладко и още, и още и няма да има край...

Сега шепнеше в ухото ми, целият надвесен върху мен, но без да ме докосва, двамата се отнасяхме напълно – не знаехме къде сме, къде е светът. Седяхме вкаменени от членоразделното дихание, което се изплъзваше сам-самичко, невъплътено зверче, обитаващо пространството между устата му и ухото ми.

С ръка под мелачката месарят посрещаше месото, което излизаше на дълги тънки цилиндърчета, притиснати едно към друго в мека маса, и се слягаше в шепата му. Той спря машината и на две хапки изгълта червената купчинка.

Този следобед ще пиша на Даниел.

Даниел, прекрасна моя любов, мой черен ангел. Искам да ти кажа обичам те и думите ми да пробият дупка, широка дупка в тялото ти, в света, в тъмната маса на живота. Искам тази дупка, за да те вържа за мен (ще прекарам яко въже, като онези, които придържат корабите за кея и скърцат страшно зиме, когато задухат ветровете), искам я тази дупка, за да се гмурна в нея. Да плувам в светлината ти, в твоята нощ от тежка коприна, в кадифените ти отблясъци. Да имаха думите ми силата на тази любов, която издънва утробата ми и така ме боли! Завинаги неразрешима загадка, проклетата невъзможност, удивителен знак, който ме държи постоянно изпъната нащрек, изправена на главата си, произизвана

от нагла омая.

Къде си, Даниел?

Главата ми се върти, морето пее, хората плачат и аз се нося по живачени езера с ръцете напред, и си повтарям старинни стихове с нашепващи ласкави гласове. Даниел, Даниел...

Обичам те, чуваш ли?

Това значи искам те, хвърлям те, ужас-те, нула-те, пълен-те, изяждам-те, гълтам-те, всичко ти вземам, забивам си те, разравям се с теб до смърт. И ти целувам клепачите, и ти смуча връхчетата на пръстите, моя любов...

Месарят ми смига засмян. Да не би да е забравил вече? Отиде до витрината, взе едно каре пържоли, сложи го на тезгяха и започна да го разрязва. Хвана сатъра, отвори вече отделените с ножа ребра и разсече с отривисти удари прешлените, които поддържаха парчето цяло.

– Така добре ли е, госпожо? Винаги много любезно посрещаше клиентките, като не пропускаше подчертано да ги почете с поглед, стига да не бяха твърде стари или грозни. Сигурно му се искаше да пипне всичките тези гърди и задници, да ги омачка с опитните си ръце като крехки филета. На месаря плътта му лежи на сърцето.

Гледам го как съзерцава тези тела в летни дрехи с едва прикрито желание, виждам го изведнъж целия обърнат на ръце и член, на задоволяване и желание.

Задоволяването, това е докосването до студеното месо, до смъртта.

Но животът в месаря се поддържа от желанието, от постоянно подновяващата се жажда, за плът, която понякога приема облика на дъха между устата му и ухото ми.

И постепенно, омагьосвана от сила, надвишаваща волята ми, чувствах как желанието му ставаше и мое.

Желанието ми обхващаше тлъстото тяло на месаря и едновременно телата на разсъбличаните от неговия, а и от моя поглед, клиентки.

Към всичките тези тела се устремяваше неспирното раздражение, струящо от утробата ми.

– Лекичка си ми ти, хубавице. Ще трябва много внимателно да те събличам, за да не те счупя. И ти ще ме съблечеш, първо ризата, после панталона. И той вече ще е шръкнал, гащите няма да го побират. И тях ще свалиш, и веднага ще ти се поиска да пипнеш, да стиснеш с ръце тази топла и корава хубост, жадна ще си за сока му и ще започнеш да го

опъваш и да го смучеш накрая ще си го ръгнеш между краката ще се на-
нижеш на мен и ще запрепускаш чак докато заплуваме двамата, о мила
знам че се надига у нас толкова дни ще избухнем, ще полудеем, ще пра-
вим каквото никой не е правил и още, и още ще ти дам макарите си и
него и ти ще правиш каквото ти хрумне с тях, а ти ще ми дадеш понич-
ката си и дупенцето и аз ще съм им господарят и как само ще ти ги на-
мажа със сперма и мязга, докато прималееш и цъфнеш като фенер в
нощта.

Думите на месаря ли пренасяше дъхът?
Защо, Даниел?

... Следобеда се прибирах в моята стая, при нашите. Опитвах се да
рисувам картината, която бях започнала в началото на лятото, но не вър-
веше. Мечтаех си за есента, когато най-сетне ще свършат тези месеци,
за стаичката си в града, за колегите от академията и най-вече за Даниел.
Вземах си папката, флумастери и туш и му пишех, шарейки листовете с
малки рисунки.

Повечето студенти от академията обичаха да рисуват на огромни
платна, цели стени понякога. На мен ми се искаше да събера света, да го
улова и да го напъхам във възможно най-малко пространство. Моите не-
ща бяха миниатюри за гледане отблизо и заврънкулките им ми отнемаха
по цели нощи работа. От някое време ми се занимаваше със скулптура.
Опитвах с топчици глина, големи колкото нокът, ала след печенето из-
рязаните със златарска прецизност предметчета се превръщаха в чупли-
ви играчки, които се трошаха между пръстите, щом ги пипнеш, и оста-
вяха само малко червеникав прах върху кожата.

Четях стихове и си ги преповтарях вечер, един пасаж от „Заратуст-
ра“, където се говори за горещия дъх на морето, лошите му спомени и
стенанията му.

... Срещнах Даниел у брат ми.

Наскоро бяха събрали рокгрупа с онова момиче. Тя седеше между
тях на кревата, слабите ѝ крака в клин на леопардови шарки бяха сгъ-
нати отдолу, със стъпалата под задника. Слушаха музика, приказваха си за
комикси и се смееха. Под широкия пуловер помръдваше възтежката ѝ
гръд, тя клатеше малката си остригана глава и изстрелваше думите с бо-
ботещ глас. Тя беше певицата. Даниел през цялото време я гледаше и аз
веднага се влюбих в него. Поне сега ми се струва така.

Пушех и пиех кафе като тях, но не говорех. Те се притискаха към

нея, от време на време слагаха ръце на бедрата ѝ.

Аз и не слушах. Магнетофонът висеше.

Той беше кестеняв и черните му очи сновяха като косове, понякога кацаха на мен и ме клъввах с жестоките си клонове.

Коремът ме присвиваше. Лежах на земята. Мразех това момиче.

Имаше отвратителни гърди, като на моята кукла Барби, които пипах като малка. И той, и брат ми умираха да ги мачкат, разбира се. Кой знае дали вече не го бяха правили. Всеки с ръка на една от гърдите ѝ.

Въздухът, който вдишвах, се спускаше на горчиви стълбове до пъпа ми.

Обърнах се по корем и пуших толкова, че връхчетата на пръстите ми изтръпнаха. Тя сгъваше и разгъваше краката си и клинът ѝ прилепваше към тялото, към онази лека изпъкналост между краката, с цепката в средата. Барабаните ме блъскаха право в гърдния кош. Наблюдавах очите му, за да видя дали и той гледа към онова място на клина, под пуловера с друсащите се при всяко движение гърди.

Гледаше, мръсникът.

Жегата се усилваше. Това беше постоянната тема за разговор. Когато месарят излизаше от хладилната камера, клиентките го питаха: „Вътре май е по-приятно, отколкото навън?“ И той кимаше ухилен. Понякога, ако жената му харесваше и не изглеждаше много строга, се осмеляваше да подхвърли: „Да проверим заедно, искате ли?“ Това биваше изречено с най-небрежен тон, за да смекчи блясъка в окото му.

Думите му не бяха току-така казани. Случваше се понякога стопанинът и месарката да излязат десетина минути, след като са влезли в хладилника, отвейани и разрошени.

Един ден, когато стопанинът отсъстваше, месарката и месарят изчезнаха вътре. След малко ми се прииска да отворя вратата.

Между редиците увесени трупове овнешко и телешко месарката се бе уловила за големите ченгели над главата си, както в метрото или рейса, за да запази равновесие. Полата ѝ беше запретната и навита, виждаха се бедрата и белият ѝ корем с черния чим, релефно изпъкващ в профил. Зад нея стоеше месарят със смъкнат в краката панталон, неговата прес-тилка също бе усукана около колана и плътта преливаше. Застинаха, щом ме видяха, но месарят остана заклещен в могъщия задник на месарката.

Всеки път, когато някоя клиентка споменаваше за прохладата в хладилника, наново виждах сцената – увисналата като труп месарка и

забиващия своя израстък месар, сред камарите месо.

Хората влизаха начесто. На месаря не му оставаше време да ми каже дума. Само докато хвърляше пакетите на кантара, ми намигаше и кимаше.

За тази история с месарката му се сърдих няколко дни и не му позволявах да ми шепне в ухото. Тогава започна да ми разказва за чиракуването си в кланиците. Казваше, че било тежко, много тежко и за малко не полудял. Но все не успяваше да довърши и млъкваше изведнъж, с сивяло, помръкнало лице.

Към края на седмицата, в един и половина на обяд (най-лошото време от деня заради умората, изпития аперитив и нетърпеливото очакване на яденето) се скара с един от доставчиците, дотичал от пазара. И двамата заизстрелваха накъсани изречения, вирнали глави, със стегнати мускули. Доставчикът тръсна една псувня и с широк жест на ръката, сякаш изтривайки своя противник, влезе в камерата.

Месарят беше почервенял от бяс, такъв не го бях виждала. Грабна един голям нож от тезгяха и се хвърли след доставчика вътре.

Скочих, успях да го хвана за ръката и го извиках по име, преди да захлопне вратата след себе си.

За пръв път го докосвах. Той се извърна, поколеба се за миг, после тръгна подире ми към магазина.

От този ден го оставих пак да ми шепне. Разказите му за предполагаемите ни любовни забави, доста срамежливи дотогава, станаха много по-цветисти.

... Репетираха в мазето на моя блок и почти всеки път се отбиваха горе при мен. Бях си купила прилепнал клин и тесни пуловери, които подчертаваха малките ми гърди, уголемявах си устата, трупайки смело червилото.

И онази беше с тях, и аз се люшках между желанието да ѝ се харесам, да оценя красотата ѝ и да я обикна, и изгарящата ревност. Понякога ми се искаше да я тикна в ръцете на Даниел, да гледам как той я хваща за кръста и впива устни в нейните – представях си движението забавено, двете лица едва-едва се приближават едно към друго, устните леко се блъсват, езиците се опипват... Но когато зървах някакъв жест на близост помежду им, идеше ми да им издера устите и очите, да им блъскам главите една о друга.

Черпех ги с чай, говорехме си и пушихме. Когато не беше с леопардовия клин, тя носеше къса кожена пола, дантелени чорапи, едно вечно

черно яке и големи екстравагантни обеци на ушите.

Даниел каза веднъж, че обещаните били, за да не могат момичетата да изпитат насладата от това, мъжете да им смучат ушите.

Тя издърпа клипсовете, тръсна се на коленете на двамата, както седяха един до друг, и им подаде ушите си да ги хапят, крещейки пискливо: „О, да, да, идва, идва!“ Много се смяха тримата.

Гледах ги с любопитство и страх. Даниел живееше сега при брат ми. Апартаментът беше доста голям, дяляха си наема. Почти не ходех там.

Двамата ми се надсмиваха снизходително, защото стоях по цял ден затворена и рисувах мънички неща, говорех ми покровителствено; сякаш и за двамата бях по-малката сестра; много ме харесвах, когато си връзвах косите на опашка, за да работя.

А аз, за да умра от любов, както в старите предания, не ядях и всеки ден се радвах пред огледалото на все по-изпъкващите си ребра и на изпосталялата си бледост; виеше ми се свят, тялото ми олекваше, ставах прозрачна.

Следобедите се пъхах в кревата и плачех във възглавницата, мислейки за Даниел, накрая си свалях гащетата и се галех в сладостната си тъга; отнасях се до припадък...

Човекът влезе в магазина и аз веднага сведох очи, за да не го гледам.

После се сепнах, преодолях ужаса.

Човекът беше без лице.

Главата му представляваше огромен тумор, някакво безформено образуване, осеяно с пришки, струпеи, невъобразими израстъци, повдигнати с няколко сантиметра над грапавата повърхност чудовищни циреи с дълбоки дупки в средата, истински вулкани от плът.

Усетих как кръвта се дръпва от крайниците ми, черни точки заиграха пред очите ми, стомахът ме заболя.

Изродена глава, човешка плът, кой може да каже дали не си красива?

А сямските близнаци, джуджетата и великаните, албиносите, многоглавите и циклопите?

Кой може да разбере света?

И четирилистните му детелини?

Не е ли самият свят чудовищен, а ние – гордостта му – неговите

гниещи филизи?

Същата сутрин хвърлих розите, които само преди няколко дена бях донесла в стаята си. Веднага щом ги извадих от вазата, се разнесе отвратителна смрад. Цветята още бяха прекрасни. Листенцата им, с леко излинели цветове, се изплъзваха между пръстите ми, трупаха се на пода в бледо купче. Събрах ги едно по едно, така неопишуемо гладки и нежни, и ми се искаше да ги вкуся, да си ги облека като дреха от сетива, възглавница за блянове; когато шепата ми се напълни, я отворих, оставих я да отрони своите листи в кофата.

Човекът си замина, но призракът му оставаше. Жегата бе станала още по-задушлива. От главата кореноплод, положена на дървника, разцъфваше сноп гнойни язви, пламтящи рани, злокачествени зарази. Корави морави езици, набъбнали уши, тела, бълващи през всяка пора червеи, една жена изтегля от средния си пръст жълтата глава на змия, подръпва лекичко и гадината се измъква от ръката ѝ, червеи се гърчат и ръфат плътта, търбухът зейва и смрадните черва се свличат на земята като кален поток, посевет на натъпкания със зародиши стомах избуява в белия дроб, сърцето лъщи, коремът се пълни с вода и в това дълбоко море плуват златни рибки и се полошват морски котки, чува се бълбукащият поздрав на китовете към млечните океани и песента на сирените, мярва се октопод оплел безброй пипала в най-дълбокото зад тъмната си скала се таи детеродното леговище с розовите разкривени от свирепа ярост кукли едната е къдрава и се усмихва с двете си усти полегнала сред танцуващите водорасли прелъстява акулите със своите устни-смукала утробата ѝ гъмжи от раци и очи на луди риби друга плува и се издува от теченията вижда се как вътре шербетести вълни носят букети със замайващи ухания после се изпъва право нагоре, лилавото ѝ яйцепологало лъсва и от края му се подава непоносимо бяла разцъфналата роза...

Впримчени бяхме в мрежа от плът, като мухи в паяжина. И в деколететата на жените, и в шортите на мъжете съзирах да виси на парцали същото отпуснато вещество, от което едвам се бяха изтръгнали, за да ходят по улицата и плажа, да наподобяват бетона, камъните, пясъка и всичко, лишено от пулсираща кръв, тупкащо сърце, набъбващ член. Мизерните им покривала, жалкият им загар не стигаха, за да потулят срама им. Освен това трябва да се крият, за да се облекчават, пикаят и съешават.

Затова някои се ожесточават да поддържат телата си като машини,

да отръскват всяка ненужна плът – и се гордеят с дресираното си месо, за сметка на лишените от мускули мозъци.

Клиенти и клиентки на месарницата, тела със студени души! Да знаехте само как ви ненавиждам! С вечната ви показна уравновесеност, с привидното ви отпускарско безгрижие и сериозността, с която избирате парче месо, с безпокойството ви в мига, когато цената се изписва на кантара, с пренебрежителната ви снизходителност към месаря и касиерката!

Вие никога няма като тях да създавате забранени стихове, нашепвани едва доловимо по цели дни.

И стопанинът си има своя таен език, също неразбираем за вас. Какво ще отговорите, госпожо, когато той изстреля набързо, подавайки ви пакета: „Я ква пражолина, как ще я изпепердисам“? Не може да не долавяте нещо, да не усещате лекичко разклащане на самоувереността. Ала предпочитате да се направите, че нищо не е станало, защото това би означавало удар по честта, би означавало да разчупите красивата обвивка от незаинтересовано величие и най-вече да вдигнете скандал и да зарежете онзи хубав бут – ако си дадете труда да разберете, че стопанинът, вашият месар, ви поднася пред всички на своя касапски говор.

... Онази нощ, когато закъсняхме от концерта, брат ми предложи да спя при него.

Сигурно съм се въртяла повече от час на малкия диван в хола, преди да се надигна като лунатичка, да вляза в стаята на Даниел и да легна при него.

Той ме прегърна, притисна ме към тялото си и почувствах как се втвърдява на корема ми.

Много се смя на моето идване, гола посред нощ и право в кревата му, а аз усещах, че нараства страхът ми пред онова, което имаше да става, пред откриването на мъжкото тяло. Исках да обичам, исках Даниел и отчаяно залепвах кожата си за неговата кожа, топлината си за неговата топлина, и той на два пъти проникна у мен; два пъти ми причини болка и се изпразни.

Вече беше светло. Върнах се пеш. Пеех си и се заливах от смях. Не стигнах до края, но вече не бях девствена и лудеех от любов.

Как само бях станала в тъмното и като котка в нощта изминах с жадна утроба тъмния коридор до Даниел, до топлия мъж, сгушен в тайнството на леглото си. И двете нощни животни тутакси се разпознаха, той ме прие и притисна до себе си, аз докоснах кожата и подуших

миризмата му, той беше в мен.

Беше в мен. По обед отново го желаех, но не посмях да се обадя. Едва вечерта научих, че същия ден Даниел заминал при родителите си за ваканцията.

Онази сутрин, когато се прибрах у дома, излапах три портокала, припомнях си всичко и не можех да удържа усмивката си. Още не знаех, че толкова често ще заминава и толкова рядко ще се връща, че ще има толкова много чакане, толкова малко нощи и никога утоляване.

Гледах месаря и го исках. Беше грозен с този огромен търбух, натъпкан в изцапаната с кръв престилка. Но плътта му беше обична.

От топлината на късното лято ли беше, от двумесечната раздяла с Даниел, или от лигавенето на месаря в ухото ми? Преливах от едва поносима възбуда. Събличах с поглед мъжете, които влизаха в магазина, гледах ги как щръкват, натиквах си ги между краката. Запрятах полите на жените, пожелавани от месаря и стопанина, разтварях им бедрата и ги нанизвах. Главата ми беше пълна с мръсотии и псувни, от гърлото надолу бях зейнала паст, искаше ми се, както съм зад касата, да се попипам, но това нямаше да ми стигне, нямаше да стигне. Този следобед ще отида с месаря.

Даниел, виж ме, цялата съм разтреперана и жалка. Сложи си ръцете на главата ми, Даниел, нека се разнесе гневът ми, нека се успокои тялото ми. Вземи ме, Даниел, направи да ми олекне.

Даниел, опитах се да нарисувам един букет рози. Не се смей. Как да предам цвета на розата, нейната нежност, изяществото ѝ, крехкостта ѝ, уханието ѝ? А толкова я искам, мъчи ме, тегли ме непрестанно.

Колко сме жалки в опитите си да уловим света с писалка или четка в дясната ръка. Светът не ни познава, светът ни се изплъзва. Доплаква ми се, когато зърна морето и небето, когато чуя вълните, когато легна в тревата, когато гледам някоя роза. Заравям нос в розата, смуча бялото коренче на тревата, но тревата и розата не се отдават, тревата и розата пазят страшната си „тайна“...

Не те ли е стряскало понякога загадъчното присъствие на огромните тикви в някоя градина? Стоят си, спокойни и сияйни като Буди, на тегло колкото теб, и пред тази дръзка рожба на пръстта изведнъж те обзема съмнение, прекрачваш отвъд, гледаш с почуда тялото си, опипваш се като слепец. Градината си стои безучастна, все така увесила лъскави домати и шушулки боб, обрасла с миризлив магданоз и разтворени

марули. И ти, чужденецът, тихичко отминаваш.

... Даниел, този следобед може би ще отида с месаря. Не се сърди, само теб обичам. Но месарят прелива от плът и има детска душа.

Даниел, този следобед наистина ще отида с месаря. Това нищо не променя, обичам само теб. Но месарят е похотлив, не искам повече да си мечтае за мен.

Ти се страхуваше, когато ме виждаше седнала на перваза горе, на третия етаж. Тихичко пристъпваше зад мен, сграбчваше ме през кръста, за да ме сепнеш. Смеехме се, аз люлеех за последен път крака в празното и ти ме отнасяше със себе си в леглото. Така беше, когато се случеше да останем двамата сами. Главата ми висеше извън кревата и аз виждах цялата стая обърната, а ти сядаше върху мен и поставяше ръцете си на шията ми и стискаше, таванът се завърташе.

Помниш ли как веднъж на разсъмване ходихме да крадем лодка на плажа? Не обичам да крада, утрото беше ослепително, обичах теб.

Ако отида с месаря, Даниел, това значи да убия нас. Когато той ми-не с разлялото си тяло през моето тяло, ще умъртви твоето тънко и стегнато тяло. Обичах широките ти изваяни рамене, напръскани с бенки. Обичах черните ти меки коси, тънките ти устни, правия ти нос, ушите, очите, обичах гласа ти, смеха ти, обичах торса ти и прибраия ти корем, обичах гърба ти, в който забивах пръсти, обичах миризмата ти, не се миех за да я запазя върху мен обичах да прекосявам града за срещата с теб улиците ми говореха оттук ето там е той снегът блестеше и тълпата се разтваряше, за да ме пусне, само аз и слънцето в небето оставахме и двамата запътени към магическото лоно, където ме чакаше любовта, където щях да разтварям ръцете и нозете си, и да те поемам гол, където щеше да лягаш с мен кожа върху кожа, око върху око, уста върху уста, и аз да те побирам завинаги обичах да те чакам Даниел, обичах члена ти, който така и не можах да докосна...

Когато месарят бъде в моето тяло, Даниел, ние ще сме умрели нашата история ще е умряла ще се е превърнала в отмалелите от сладост часове на бъдещата ми тъга, месарят с наточения си като бръснач нож, месарят с ножа си ще разцепи утробата ми и ние ще изскочим от

утробата, където бяхме, няма да ни остане достатъчно любов в ръцете отново да се докосваме ще се отскубнем и аз ще те оплаквам, месарят с ножа си ще цепа и ще цепа, пак и пак ще цепа, и пак, и пак, и пак ще цепа докато ме изпълни с бялото си мляко, очите ми ще кървят, Даниел, а утробата ми ще се смее, няма повече да ти пиша или само веднъж, ти ме остави аз ще те напусна, защото лунният крадец няма вече да се върне да бере звезди, ще има привидения странно напомнящи твоето тъмно лице те ще идват в леглото ми и аз ще ги приласкавам, ще си дадем всичко за една-едничка нощ, Даниел, чуи как гасне гласът ми, месарят ме е хвърлил гола на тезгяха и е вдигнал брадвата, главата ми ще се изтърколи на окървавения дръвник и няма повече да те виждам, няма да те чувам той ще ме оближе с хладния си език, ще ме изяде, както ми е обещал и няма да ни има повече нито теб нито мен, но ще ми е добре.

Горещината още повече се засилваше. Месарят беше помръкнал и ме пронизваше с поглед, когато се обърнеш към кантара. Всеки път поемах с вълнение сладникавия дъх на месото.

Мислех си за моите рози, на които не бях сменила водата и все пак оставаха толкова красиви. Не успях да предам цвета им, разбира се, като на излиняла дамска от старо кресло, но прозирни, с едно невероятно преливане от бледорозово в съвсем кафяво по краищата на листенцата.

Сега плувах цялата в горещия въздух, отдавах се на повтарящите се жестове пред касата, на тежкия поглед на месаря. Усещах се облепена от безволно очакване, времето и нещата се оцеждаха по мен, някои участъци от тялото ми оставаха безжизнени, други шупваха, заквасени от скрита ферментация.

От хората се носеше мирис на плажно масло и море; мъжете имаха полепнали пясъчинки по космите на краката, жените – на тила и в свивките на лактите; децата стискаха кофички, лопатки и сладолед; стопанинът и месарят сновяха между витрината и дръвника, мелачката и хладилника; сатърът разсичаше ребрата с отсечени удари, трионът режеше големия кокал на бута, ножовете разтваряха месото и аз прибирах парите в касата – опипаните от безброй ръце банкноти.

Часовете течаха и погледът на месаря дълбаеше чак зад тила ми. Изрязваше един говежди хълбок с източени черни мускули, когато ръката му поддаде. От палеца бликна кръв, едри пурпурни капки засияха във въздуха и затупкаха по плочките на пода.

Месарят пхна пръста си в изцапаната с тъмnochервени петна престилка. Хвана пак ножа, но кръвта продължи да тече върху дръвника.

Когато се върнах, бялата салфетка, която бях пхнала под ръката му, бе цялата прогизнала. Смених я. Кръвта капеше върху плата и разцъфваше в червени цветове. Отпуших шишенцето и сипах спирт направо върху пръста. Месарят отметна назад глава и раната блесна. Избърсах я внимателно, лекичко положих крайчето на бинта върху оголената плът и внимателно го навих около пръста. Тъканта почервения веднага, увих я още веднъж.

Достатъчен беше мирисът на окосена трева, за да ме опияни.

Сега палецът беше съвсем чист, облечен в бяло като булка. Взех един тънък гумен накрайник и го нанизах на превързания пръст.

Стоях с наведени очи и не бързах да пусна ръката.

Въпреки жегата месарката бе наредила масата отвън, на сянка под дърветата. Стопанинът, месарят и продавачите от пазара пиеха вече втора мастика, подвикваха и се заливаха от смях.

Месарката донесе една тава с всякакви колбаси и доматиена салата. На минаване стопанинът я плесна по задника. Тя се извъртя да подложи и другата страна.

Месарят седеше до мен. Помагах му заради ранения палец. Както винаги, стопанинът подмяташе похотливи закачки: „Малката ми касиерка ти превързва дебелия пръст, а?“

После пак кикот, този път заради по-особения край на една наденица.

Пастети, саздърми, филета и шунки бяха ометени за миг.

Виното се лееше, шишетата идваха едно след друго.

Месарката донесе големи кървящи резени месо, дебели колкото длан, нашарени от скарата.

Стопанинът и месарят си взеха порции, които не се побраха в чиниите им и увиснаха отстрани като оплезени езици. Макар и ранен, месарят режеше стръвно едри хапки и ги поглъщаше моментално. Смеховете и солените закачки продължаваха да се сипят. Аз ги пусках покрай ушите си, защото им бях свикнала, а и виното спущаше пелената си върху мен.

Задухата ставаше непоносима. Никакъв полъх, небето беше като от олово.

Когато поднесоха сиренето, възбудата стигна върха си. Наоколо се ръсеха невероятни мръсотии. По някое време месарката викаше на един от мъжете, седнали около масата: „Я върви да се изпразниш в ей тази

чаша, донес ми я и ще я изпия.“

Няколко гласа се провикнаха: „Ехе-хе-ей!“

И тогава изви бурята. Светна, изтрещя и заваля. Дъждът беше силен и топъл, на едри капки.

Раздигахме бързешком масата, блъскайки се един друг с кискане и кръсъщи.

Чинарите заотръскваха листата си.

И двамата мълчахме. Аз следвах с очи сновящите чистачки и потъвах в мириса на мократа си, полепнала по бузите ми коса.

Той отвори вратата, подаде ми ръка. Сандалите ми бяха подгизнали, краката ми шляпаха по пластмасовата подметка. Въведе ме в хола, сложи ме да седна и донесе кафе. После включи радиото и ме помоли да го извиня за няколко минути. Трябвало да вземе душ.

Пристъпих до прозореца, повдигнах малко пердето и се загледах в дъжда.

От шума на капките ми се допишка. На излизане от тоалетната бутнах вратата на банята. Помещението беше горещо, цялото изпълнено с пара. Зърнах едрия силует зад завесата пред душа. Лекичко я отдръпнах и се загледах. Той протегна ръка към мен, но аз се изплъзнах и предложих да му насапунисам гърба. Качих се на курната, протегнах ръце под топлата струя, взех сапуна и го въртях в ръцете си, докато се напълниха с гъста пяна.

С пъргави движения разтърках гърба, започвайки от тила и раменете. Беше масивен и блед, мускулест и твърд. Спуснах се надолу по гръбнака, с ръце от двете му страни. Триех кръста, посягайки лекичко и към корема. Сапунът пускаше нежна ароматна пяна, паяжина от малки бели мехурчета, плуващи по мократа кожа, хлъзгав сладостен килим между ръцете ми и хълбоците му.

Слизах и се качвах на няколко пъти по гръбначния стълб, от края на кръста до тила, чак при първите тънки косъмчета, онези, дето бръснарите понякога стрижат до голо за съвсем късите прически с чудесно вибриращата машинка.

Пак тръгнах от раменете и една след друга му сапунисах ръцете. Макар че крайниците бяха напълно разхлабени, усещах под пръстите си твърдите кълбета мускули. От лактите надолу кожата бе покрита с черни косми и трябваше да разтъркам още малко сапун, за да хване пяната. Плъзнах се отново към дълбоките рунтави подмишници.

Напълних пак ръцете си с пяна и завъртях длани върху задника.

Макар и едър, той беше хармонично очертан, изпъкващ с красива извивка от кръста, солидно свързан с бедрата. На няколко пъти прекарах шепи по тези хълмове, за да опозная релефа им опипом и с поглед.

После слязох към коравите мोगъщи бедра. Кожата беше окосмена и криеше броня от мускули. Имах чувството, че навлизам в други области на тялото, по-неопитомени, чак до причудливото съкровище на прасците.

Тогава той се извърна към мен. Вдигнах глава и погледът ми спря върху издутите му топки и вирнатия член, извисен точно над очите ми.

Изправих се. Той не помръдваше. Разтърках още пяна в ръцете си и се заех с широката и масивна, умерено космата гръд.

Залепих се бавно по изпъкналия корем, опасан с яки мускули. Не можах изведнъж да обхвана цялата му повърхност. Пъпът стърчеше – малка бяла топчица, издадена сред валчестата плът. Пръстите ми гравитираха към нея като към звезда, опитвайки се да забавят спускането надолу, към кометата, възправена срещу хармоничния кръгов ред на стомаха.

Коленичих, за да сапунисам долната част на корема. Дълго обикалях наоколо, съвсем лекичко, чак до вътрешната страна на бедрата.

Членът му беше страхотно огромен и напрегнат.

Съпротивявах се на желанието да го докосна, продължавах милувките отгоре и между бедрата. Сега той стоеше опрян на стената, с разперени на кръст ръце, облегал на двете длани, издал корема си напред. Простенваше.

Усетих, че ще свърши, преди да съм го докоснала.

Отдръпнах се, седнах точно под душа и все така вторачена в неопикуемо изпънатия член, зачаках да се поуспокои.

Топлата вода се стичаше по косите ми, под роклята. Наситеният с пара въздух се кълбеше около нас, размиваше формите и шумовете.

Той беше стигнал върха на възбудата, но без един-едничък жест, за да ускори развързката. Чакаше ме, готов да чака толкова, колкото аз пожелаех да разтегля насладата, да продължи болката.

Отново коленичих отпреде му. Членът, все още налят, подскочи.

Прекарах длан по топките му, тръгвайки от основата, близо до ануса. Членът щръкна още по-рязко, по-неудържимо. Хванах го с другата ръка, стиснах и започнах бавно да прокарам дланта си нагоре-надолу. Сапунената пяна, с която бях намазана, чудесно улесняваше приплъзването. Двете ми шепи бяха пълни с топло и живо магическо вещество.

Нагоре, надолу, все същият жест, все същият ритъм и стоновите над главата ми; застанах и аз, водата от душа залепваше за мен роклята ми като тясна свилена ръкавица и светът беше замрял на височината на погледа в долната част на корема му, с шума на шуртящата върху ни вода и плъзгащия се между пръстите ми член, с тези хладни и нежни, и твърди неща в ръцете ми, с мириса на сапун, на мокра кожа и на спермата, която се надигаше в дланта ми...

Течността бликна на гласъци, изпръска лицето и роклята ми.

Сега и той коленичи, близна върху лицето ми сълзите от сперма. Миеше ме, както се миеш коте, старателно и нежно.

Светлата му валчеста глава, розовият му език върху бузата ми, бледите му сини очи, натежалите като от опиат клепачи. И отмалялото му тежко тяло, тяло от изобилие...

Светлозелено дъждовно поле под тихия ветрец в клоните... Есен е, вали, аз съм малко момиченце, крача из парка и главата ми се мае от миризмите, от капките по кожата и дрехите, на пейката зървам един дебел господин и той ме гледа, гледа ме така втренчено, че аз пишвам както съм права, ходя и пишкам, валя и ръся топли капки върху парка, върху земята, в гащичките си, аз валя, аз сияя...

Той бавно ми свали роклята.

После ме положи върху топлите плочи и без да спира душа, започна да ме целува по цялото тяло. Могъщите му ръце ме повдигаха и обръщаха с безкрайна нежност. Нито твърдят под, нито яките му пръсти ми причиняваха болка.

Отпуснах се напълно. И той положи мекотата на устните си, влагата на езика си в свивките на ръцете, под гърдите, по врата, зад коленете, между двете полукълба на задника, устата му ме обходи цялата, от единия до другия край на гърба, от вътрешната страна на бедрата, до коренчетата на косата.

Извърна ме възник върху малките топли и хлъзгави плочки, повдигна кръста ми с две ръце, с пръсти, впити, в хлътнатината от двете страни на гръбнака и палци върху корема, вдигна краката ми на раменете си и докосна с език вулвата ми. Аз се изпънах рязко. Водата от душа бодеше непрестанно и сладостно корема и гърдите ми. Той ме лижеше равномерно от влагалището до клитора с долепени за големите устни уста. Целият ми отвор се превърна в изровена повърхнина, от която струеше насладата, светът изчезна, аз изцяло бях тази обелена плът, от която всеки миг ще избликнат гигантски водопади, един след друг,

продължително, един след друг до безкрай.

Най-сетне напрежението отслабна, задницата ми се отпусна в ръцете му, заизплувах полека-лека, почувствах водата върху корема си, отново видях душа и него, и себе си.

Той ме бе изсушил, занесъл ме бе на топло в кревата и аз съм заспала.

Събудих се постепенно, с шума на дъждовните капки по стъклото. Чаршафите бяха хладни и меки, главата ми потъваше във възглавницата. Той лежеше до мен и ме гледаше. Протегнах ръка към члена му. Отново ме желаше.

Само това исках. Да правя любов непрекъснато, без обезумяване, търпеливо, упорито, методично. Да стигна до края. Той беше като планина, която предстоеше да изкача, аз трябваше да се добера до върха като в сънищата, като в кошмарите си. Най-добре беше веднага да му взема силата, да изсмуча това парче от все така корава, все така изправена, все така жадуваща плът, да го погълна и да го задържа завинаги в утробата си.

Приближих се, повдигнах се лекичко, прегърнах го. Той хвана с две ръце главата ми, примъкна устата ми към своята, рязко вкара език в нея, размърда връхчето му чак в гърлото ми, усука го, прилепи го към моя. Запах му лекичко устните, докато не почувствах вкуса на кръв.

Тогава изцяло се покачих върху него, притиснах вулвата си, разтърках я върху топките и члена му. Поведох го с ръка, за да проникне в мен, и то беше като тежка светкавица, ослепителното влизане на Спасителя, мигновеното завръщане на милостта.

Повдигнах колене, свих крака около него и го заяхах ожесточено. Всеки път, когато на гребена на вълната виждах лъсналия му червен член да се подава, бързах да го всмуча обратно, да го натикам колкото може по-навътре у мен.

Бързах. Той ме успокои полекичка, аз опънах крака и легнах отгоре му. Останах за миг неподвижна, стискайки с мускулите на влагалището си члена му.

Започнах да хапя нашир гърдите му. Електрически искрици пробягаха по езика и венците ми. Потърквах нос о мекотата на бялата му плът, цялата разтреперана, вдъхвах мириса му. Замижах от удоволствие, сега целият свят бе една абстрактна вибрираща картина, взаимен сблъсък на петна с телесен цвят, кладенец от пухкаво вещество, където пропадах в радостен порив към чезнене. От тъпанчетата потегли вибриране,

което обхвана цялата ми глава, и аз затворих очи. Вълните, изпълващи черепа ми, носеха крайна острота на съзнанието, лумна нещо като пламък и мозъкът ми стигна върховната наслада, в самота и мълчание, във величествена самота.

Той се изтърколи върху мен и ме яхна на свой ред, подпрян на лакти, за да не ме премаже. Топките му се потъркваха в мен при входа на влагалището, твърдят му член ме изпълваше, отново и отново се плъзгаше в дълбините ми, ноктите ми се забиваха под кръста му, дъхът му още повече се учести... Свършихме едновременно и продължително, соковете ни се смесиха, смесиха се и стоновете ни, извиращи иззад гърлата – звуци извън обхвата на човешкия глас.

Валеше. Стоях по дълга и широка фланелка, която ми беше дал, облакътена пред прозореца, на колене върху един облеган на стената стол.

Ако знаех езика на дъжда, бих го записала, разбира се, но всеки има представа за него и може да го извика в паметта си. Да стоиш на затворено, когато всичко вън е плувнало във вода, капе и струи... Да правиш любов в неудобната теснота на кола, когато стъклата и таванът звънтят от монотонното почукване... Дъждът развързва телата, изпълва ги с нега, разめква ги... Овлажнели, ближещи се взаимно като охлюви...

И той беше по фланелка, изтегнат на канапетото. Едрият му задник, едрият му член и едрите му кълки бяха голи.

Пристъпи към мен и натисна коравия си член в задника ми. Понечих да се обърна, но той ме сграбчи за косите, издърпа главата ми назад и запрониква в ануса ми. Болеше ме, стоях премазана на стола, осъдена да гледам в небето.

Най-сетне влезе целият и болката поутихна. Той започна да се движи напред-назад, бях изпълнена с него, чувствах само грамадния му лаком член дълбоко навътре, а отвън дъждът забиваше косо струите си, пречистена течна светлина.

Без да спира да ме разтърсва, да ме разравя като копач, опъвайки главата ми назад, той пъхна два пръста във влагалището ми и ги извади. Тогава аз напъхах моите, усетих как коравата му плът блъска зад преградата и се затърках в същия ритъм. Той ускори тласъците, възбудата ми нарасна, болката и насладата се сляха. Търбухът му се удряше в гърба ми при всеки напън и той ме промушваше още по-навътре, завоюваше още малко от мен. Исках да си освободя главата, но той издърпа още косите ми, шията ми се изви докрай, очите ми оставаха приковани в

опразващото се небе и той ме блъскаше и ме тресеше в най-скритите ми недра, раздрусваше тялото ми и после го напълни с топлата си течност, която изтече на гласъци, докосвайки ме меко и сладостно.

Някъде равномерно шуртеше едър капчук, пляскайки с тенекиен звън. Той пусна косата ми и аз положих глава на перваза. Потрепвах ед-ва доловимо.

Сложих го гол по гръб на пода. С ластиците от неговия екстензор завързах ръцете му за краката на фотьойла, стъпалата – за масата.

И двамата бяхме уморени. Седнах във фотьойла и останах за малко, загледана в него, както беше обездвижен и разпънат.

Харесваше ми така тялото му, с преляла, поднесена пленена плът, разгърнато на показ великолепното си несъвършенство. Отскубнат от корена си и после наново прикован, за пода мъж, с член като крехък стожер, изтръгнат от мрака, разголен от светлината на погледа ми.

Трябваше всичко да се превърне в пол, пердетата, мокетът, ластиците и мебелите, трябваше ми вместо глава полов орган, и на него също.

Трябваше да виснем двамата на железни ченгели един срещу друг в червената хладилна камера, окачени за горната част на черепа или за глезените, надолу с главите и с разчекнати крака, безволно поднесени пред резаца на органите си – парещи като нажежено желязо, зейнали, щръкнали. Трябваше да вием до смърт под тиранията на пола си – какво е полът ни? Миналото лято, когато за пръв път опитах ЛСД, отпърво изгубих ръцете си, после чак и името, името на моята раса, изгубих човечеството в паметта си, в познанието на главата и тялото си, изгубих представата за мъжа, за жената, дори за животното, взех да се питам какво съм? Пол... На света оставаше само моят пол и желанието да пишкам. Единственото място, където се бе укрила и побрала душата ми, единственото, където съществувах, подобна на атом, заскитал между небето и тревата, между зелено и синьо, без други усещания освен за атома пол, присвиван едва-едва, съвсем лекичко от желанието да пикае, залутан и блажен сред светлината, полуостров Свети Лаврентий, беше през лятото, или не, есен беше, цяла една нощ и сутринта на другия ден, докато се смъкна обратно, но и после месеци наред се отнасях, докато пикая; замайване... и се почваше, прибирах се в утробата си като в пъп, съществуването ми беше там, в това усещане посред тялото и то изпепелява останалото, аз не се познавам, нямам вече форма и произход, пълен унес

всеки път и сега още от време на време, за миг, все едно увисваш с главата надолу в голямата спирала на вселената, но какво ли означават тези мигове, после си казвам „наистина, какво съм аз?“ и

„...колко е красив само светът, с тези чепки черно грозде, колко е хубаво да береш и да е пладне, слънцето да играе по зърната и в очите на берачите, лозите са сведени до земята, о, как ми се иска да се изпишам в края на реда!...“

и тялото ти е пълно с всякакви такива щуротии и ти е добре след отнасянето отпреди малко, което като че ли започва вече да ни липсва, мъничко.

Изправих се и застанах на колене с разтворени крака точно над главата му без да докосвам лицето му, отдръпнах с две ръце големите си устни и изложих вулвата си задълго пред погледа му.

После я погалих бавно, с въртеливо движение от ануса до клитора.

Исках сиви небеса, където се събира надеждата и разтрепераните дървета протягат към тях ръце на добри орисници, изплъзващи се сънища, отнасяни в галени от вятъра треви, исках между бедрата си да усетя безкрайното дихание на милионите хора по земята, исках... гледай, гледай, виж какво искам...

Забих пръстите на лявата ръка във влагалището си, продължих да се търкам. Пръстите ми не са вече моите пръсти, а тежко кюлче, едро и ръбесто, и то пръска златни отблясъци в най-гъстата чернилка на съня ми. Все повече ускорявах ритъма с две ръце, конвулсивно яхах въздуха и с отнетната назад глава пролях сълзите си върху очите му.

Качих се пак на фотьойла. Лицето му бе почервеняло, той отново бе възбуден, но доста вяло. Лежеше беззащитен.

Когато бях малка, не знаех какво е любовта. Да правиш любов – магически думи, предусещане за невероятно и прекрасно нещо, онова, което ще ни се случва непрекъснато, щом пораснем.

Нямах никаква представа за обладаването, нямах представа дори какво имат мъжете между краката си, въпреки че влизах в банята заедно с братята си. Колкото и да гледаш, какво можеш да знаеш, ако тайнството е в теб?

Когато бях още по-малка, най-много четиригодишна, и мислех, че нищо не чувам, татко разказваше, че нощем някакъв луд ходел и виел в

гората. Аз отварям вратата на бабината градина и сам-самичка с голямата овчарка се измъквам сред дърветата, лягаме двете върху една пясъчна могилка на първата полянка и аз се сгушвам до топлия ѝ хълбок, прегръщам с една ръка врата ѝ, тя провесва език и притихва в очакване като мен. Никой не идва. Боровете се притискат и се свеждат над нас грижовно и страшно. Навътре в гората има една дълга канавка, покрита с бетон, обрасла по краищата с къпинак, където понякога се намират къпини, и веднъж един пилот на картинг излетя пред очите ми от пистата и си избоде очите. Има и бункер с черна дупка вместо врата, а най в дъното – къпалня, потънала в мъхове и треволяк. На пистата се вижда застиналият отпечатък от огромен крак...

Отидох и легнах на пода, до него, положих главата си на корема, с уста на члена му, поех топките му в шепа и заспах. В пресния цимент сигурно беше стъпвал някои едър войник, рус и як, може би хубав.

Събудих се с члена му пред очите и го поех в уста, всмуках го няколко пъти с език, почувствах го как нараства, стига чак до гърлото ми. Погалих топките му, близнах и тях, после се върнах при члена. Поставих го на клепачите си, на челото, на бузите, от двете страни на носа, на устните, на брадичката, на врата, положих тила си върху него, притиснах го между ключицата и главата, скътах го под едната мишница, под другата, разтърках го с гърдите си, докато прималяха, галих го с корема, с гърба, със задника, с бедрата, прибирах го в сгъвката на ръцете и краката, сложих отгоре му стъпалото си, запечатах следата му върху цялото си тяло.

После отново го поех в уста и го смуках много дълго, както палеца си, както майчината гърд и живота, докато той стенеше и се задъхваше, и така до безкрай, докато се изпразни с ридание и аз изпих спермата му, сока му, неговия дар.

Настоях да облека мократа си рокля и да тръгна пеш. Дъждът беше спрял.

Краката ми сами ме доведоха до плажа. Морето беше бурно, с високи вълни, плажът целият мокър. Нямаше никого. Слязох до самата вода. Беше тъмна, нашарена с парцали сива пяна. Тръгнах досами нея навън и навътре с вълните, които се отдръпваха и завръщаха, понесли милиони малки мехурчета, като пяната от сапуна.

Дюнните имаха цвета и очертанията на човешка плът.

Забих два пръста във влажната податлива материя. Морето не

преставаше да се пени, да се отърква о пясъка, да преследва насладата си.

Какво е любовта, ако не изгарящата болка от желанието, от ревността, от раздялата?

Даниел никога вече няма да легне при тялото ми. Даниел умря, погребях го зад дюната. Няма вече да обичам това тяло, месарят го отрязва със своя нож, отдели го от моето. Призрако, още обичаш някъде далеч от мен, призрако, утробата ми зее. Твоя член направих с двата си пръста, за да обладая земята, мръсницата, която не иска да ме обикне – мен, човека, мен, жената, плът и кръв, разкъсвано от раждания лоно, обитателка на месо, обречено на смъртта.

Изкачих се в подножието на една дюна и седнах в пясъка, сух и ронлив като костите ми. Неуловим склон на времето.

Тръгнах за „Черната котка“ с четири момчета, срещнах ги в барчето на плажа, където се пяхнах, за да се стопля. На задната седалка Пиер и Доминик ме прегърнаха през раменете, целуваха ме по бузите и се смееха.

Имаше „карнавална нощ“ и цялата кръчма беше пълна с вкаменени лица, изкривени в нелепи гримаси. Танцувах с един – двама, добивайки някаква представа само за телата им. Понеже нямаше как да се целуват, двойките се опипваха като слепци.

Пиер ме покани на едно бавно парче. Беше осемнайсетгодишен, имаше дълги крака и изпод гумения мъртвешки череп на главата му се подаваше симпатичен малък нос. Облегнах доста плътно глава на гърдите му, прегърнах го и го оставих да ме гали.

Когато музиката спря, той ме хвана за ръката, смъкна си маската и ме изведе навън.

Беше хладно, нямаше звезди. Пиер ме притисна към себе си и аз се сгуших с удоволствие. Целуна ме. В колата пак ме целуна. После запали фаровете и тръгна.

Пътят навлезе в гората и той спря. Започна отново да ме целува.

Изкара ме навън и с ръка на тила ме поведе в гората.

Сложи ме на земята и легна върху мен, повдигайки роклята ми. Бях без нищо отдолу и разбрах, че си е свалил панталона. Не виждах, беше като в рог. Пиер веднага влезе в мен и много бързо се задъха. Взирах се с всичка сила в мрака, за да видя небето сред върховете на дърветата.

Скоро се появи едно по-светло петно, нещо се движеше в него. Луната се измъкна изведнъж иззад облаците и ни окъпа в млечната си светлина.

И тогава съзрях точно над себе си черепа.

Изкрещях, момчето също изкрещя и изля спермата си в утробата ми.

Утрото ме завари в едно дере. Бях мръсна, окаляна и жадна, проснатата в някаква дупка, където зимно време се изтичат водите.

Слънцето изгряваше, гонейки мрака и тайнствата му. И светлината беше още по-страшна, защото те принуждава всичко да видиш, всичко да узнаеш. Все пак аз я посрещнах с усмивка.

Утринните птички запяха изведнъж, в хор. Ще се върна у дома и ще рисувам.

Понечих да изляза от дупката и установих, че не мога да се помръдна. Дясната ми ръка, от рамото до китката, беше схваната. При най-малкото движение от гърба и краката ми тръгнаха болезнени спазми.

Цяла нощ бях слушала как морето блънува върху коравото си ложе и гората час по час се сепва. Бях тичала в мрака, бях се блъскала в дърветата и остриите им коренища, бях плакала със съвсем черни сълзи и най-сетне бях паднала в дерето, в топлата земя, която ме прие, бях спала в постелята от пръст, под безкрайното катранено покривало, под гарвановото крило, завита с тъмния глас на бухала.

Трепкащата искряща нощ мина върху ми, аз я пих на жадни глътки и сега бях пълна до гърлото с нея.

А зората вече се вдигаше и късаше мрака, увиснал на повесма под дърветата. После първият лъч прекоси пътя и се заби между клоните като острие на бръснач. И нощта бе изличена.

Птичките надигнаха гласове, в тревата под боровите иглици се разшаваха гадинки. Отново чух морето, там долу то навярно пъстрееше от светлината.

Мина една кола.

Опитах наново да се изправа. Насякъде ме болеше, но с огромни усилия успях да се повлека, подпряна на левия си лакът. Едва-едва помръдвах и непрекъснато спирах, обездвижена от болката. После пак се напругах и напредвах с няколко сантиметра.

На това място дерето беше много стръмно и така както бях, не можех да мисля за измъкване. Трябваше да продължа по него, докато стигна по-полегат склон.

Запълях на левия лакът, този път без да спирам, въпреки болката,

която ме пронизваше при най-малкото движение. Придвижвах се педа по педа, съвсем по мъничко, движенията ми биха могли да се поберат в моите картини. Засмях се, като си спомних за Даниел, за пропадналата ни любов, за мизерното му трезвомислие.

Смеех се без глас и всеки път хълбоците и гърбът ми се свиваха в болезнен спазъм. Но бях щастлива и продължавах да се смея, заровила глава в борвите иглици.

После пак запълзях, изхвърлях лакътя си напред пред главата, закачах се за земята и придърпвах цялото си тяло. Болката малко по малко се стопяваше, скоро успях да раздвижа и коленете си.

Харесваше ми това дере, щастлива бях, че съм точно в него. Красиво беше, с трева и роса, с песъчлива и черна пръст, с килим от борови иглички, под които пъкаше цял един свят от живинки.

На няколко метра отпред дерето се разширяваше като фуния. Това беше изходът. Усетих прилив на сили.

Стигнах до мястото, където склонът съвсем се скосяваше. Все още почти не можех да движа дясната си ръка. Запъплих нагоре, опряна върху левия лакът, върху пръстите на краката и коленете. Няколко пъти се смъквах надолу и трябваше да започвам отначало. Но не отстъпих, докато не се измъкнах.

Озовах се край пътя и горда от упорството си, вдишах с пълни гърди. Успях да се повдигна на четири крака.

Дясната ръка вече започваше да ми се подчинява. Роклята ми беше съвсем разпрана, усетих как по вътрешната страна на бедрата ми се стичат останки от сперма, кожата ми беше изподраскана, ожулена и смъдеше.

Вече бях на пътя.

Тръгнах напред на четири крака.

Какви ли не неща се намират покрай един път: няколко вида трева, цветя, гъби, най-различни камъчета и всякакви буболечки...

Чух, че се задава кола. Легнах на земята и се притиснах колкото мога, с всичка сила се помъчих да бъда хамелеон, трева, канавка.

Колата отмина.

Пътят се простираше право напред. Оставах ми още няколко километра, а вече можех да вървя на четири крака.

Сърцето ми се изпълни с радост.

Слава богу, нямаше никой. Ако ме бяха видели, сигурно щяха да ме съжаляват и тогава край на моето щастие, на надеждата. Такива са хората: те не виждат красотата на твоя живот; твоят живот им се струва

ужасно окаян, ако например през лятото не си почернял като тях. Искат да намираш радостта си точно като тях и допуснеш ли слабостта да се поддадеш, никога няма да ти се случи да спиш сама в някое дърво, цялата раздрана в непрогледната нощ.

Както бях на четири крака, си представях, че съм куче, котка, слон, кит. Слънцето се издигаше пред мен и прежуряше по потното ми лице. Китовете живеят в океани и бълват вода, за да си разхлаждат лицата. Опасах няколко стръка трева, разквасих си устата. Без да искам, глътнах една-две гадинки, които се случиха там.

Скоро усетих достатъчно сили, за да опитам да се изправам. Опряна още на земята с длани, отлепих колене и вирнах нагоре задник. Когато се почувствах стъпила здраво, пузнах се с двете ръце, както на колело, изхвърлих се назад, внимавайки да уравни се движението, да не се окажа седнала.

Тръгнах с боси крака покрай пътя, по тревата, по камъчетата и още всякакви неща, каквито човек не може дори да си представи.

Минавах коли, дори една спря, но аз не поисках да се кача. Чувствах се необикновено силна. Притежавах мощта на месаря, злобата на момчето с мъртвешката глава.

Пред мен вече започваше широка улица. Ще нарисувам кораб и когато дъждовете пак завалят, ще съм готова. Ще взема с мен всичките животни на земята и един месар и ще плаваме заедно през целия потоп.

Стигнах до първата къща, оградата беше цялата отрупана с рози. Откъснах една, изскубнах всичките ѝ листенца наведнъж и ги изядох. Колкото и нежни и безплътни да бяха, ми напълниха устата. Зад портичката се мяташе куче, лаеше и се зъбеше злобно. Изядох целия цвят и му хвърлих бодливото стъбло.

Алина Рейес е съвсем ново име във френската литература. През 1987 г. първата ѝ изява – романът „Месарят“, получава в ръкопис наградата „Пиер Люис“, присъждана в гр. Бордо. Книгата излиза следващата година, почти веднага е преведена на повечето европейски езици и днес се смята за най-успешната еротична творба от „Емануела“ насам.

Всъщност въпросът за еротичната същност на „Месарят“ остава открит. Несъмнено е едно: с език, който ще шокира немалка част от читателите, са поставени основните екзистенциални проблеми – на първо място този за смъртта и за изплъзващата се същина на живота. Поставени са с помитаща всякакви табута ювенилна дързост, която напомня по-

скоро за една друга скандална навремето си поява във френската литература, тази на Франсоаз Саган с „Добър ден, тъга“ през 1954 година.

Остава открит и въпросът, доколко българският читател е подготвен за подобна среща. Или по-точно ясно е, че не е подготвен – поне в светлината на толкова дълго внушаваното ни разбиране за изкуството като средство за възпитание (което, между другото, все не успяваше да ни довързпита докрай, все обявяваше някои неща, неподходящи за възрастта ни). Но пък кой е подготвен изцяло за сблъсък с живота, със смъртта, със свободата?

Така или иначе, една „гореща“ книга пристига, общо взето, навреме и всеки е свободен сам да реши дали да я вземе, или да я отхвърли, дали му харесва, или не. А нали свободата е главното, което ни се случва от някое време насам?

К. М.

КРАЙ

© 1988 Алина Рейес
© 1990 Красимир В. Мирчев, превод от френски

Alina Reyes
Le boucher, 1988

Източник: <http://bezmonitor.com>
Сканиране и разпознаване: Виктор
Редакция: Петя Захарина

Публикация:

Алина Рейес
Месарят
Редактор Йордан Янев
Рецензент Вивиан Георгиева
Художник-редактор ЗОЯ БОТЕВА
Технически редактор Даниела Иванова
Коректор Елисавета Павлова
Първо издание

Превод от френски език

Дадена за набор ноември 1990 Подписана за печат декември 1990

Излязла от печат януари 1991 Формат 60/84/100 Печатни коли 6

Тираж: 90 000 бр. Страници: 95. Цена: 6.10 лв.

ИК „Сибия“ София, „Младост-4“, бл. 468, вх. Б.

ИК „Цанко Церковски“

ИПК „Родина“

Поредица „Ева“ – приложение на списание „Криминален роман“

Alina Reyes
Le boucher
(c) Editions du Seuil, Juin 1988

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2423>]